

دانشجویان باید تاریخچه سختی‌های دانشگاه را بخوانند

گروه جامعه: مریم ارجمند کرمانی، کارمند نمونه و تجلیل شده در هجدهمین دوره جایزه افضل پور و مدرس سابق آزمایشگاه‌های برق دانشگاه باهنر کرمان از نخستین دانش‌آموختگان مهندسی برق دانشکده فنی کرمان است که سال‌های جوانی‌اش را صرف خدمت در بخش‌های آموزشی و اداری کرده است.

او در حاشیه تجلیل از خدمات ۳۰ ساله‌اش در دانشگاه، ضمن مرور خاطراتش در زمان دانشجویی و دوران کارمندی، با اشاره به روزهای بحرانی دهه ۶۰ و کمبود شدید تجهیزات در آن مقطع، از تلاش برای سرپا نگه داشتن دانشگاه‌ها گفت.

ارجمند معتقد است دانشگاه باهنر توسعه امروز خود را مدیون کار جهادی و فراتر از وظیفه نسلی است که کار را معادل عبادت می‌دانستند.

او همچنین تأکید می‌کند که دانشجویان امروز باید برای درک ارزش امکانات فعلی، تاریخچه و سختی‌های شکل‌گیری این ساختار علمی را بازخوانی کنند.

از قبولی در تهران تا بازگشت به کرمان
مریم ارجمند در گفت‌وگو با خبرنگار استقامت، بیان کرد: «دوران دیپلم و کنکور من مقارن با انقلاب بود و سال ۵۷ در بحبوحه انقلاب، من در کلاس دوازدهم تحصیل می‌کردم.»

وی ادامه داد: «بعد از کنکور، در رشته برق دانشکده فنی دانشگاه تهران پذیرفته شدم اما اواخر ترم دوم، به دلیل جو دانشگاه و فعالیت گروهک‌ها، دانشگاه در خرداد ۵۹ تعطیل شد و من به کرمان برگشتم.»

کارمند نمونه دانشگاه باهنر کرمان یادآور شد: «در فاصله تعطیلی دانشگاه در کرمان ازدواج کردم و صاحب فرزند شدم. سال ۶۱ که دانشگاه‌ها باز شدند و فراخوان دادند که دانشجویان به دانشگاه برگردند، من به دلیل اینکه محل کار همسرم در کرمان بود و مادر شده بودم، ادامه تحصیل در تهران برایم مشکل بود، بنابراین درخواست انتقالی دادم و به دانشگاه باهنر کرمان آمدم.»

دانشگاه در روزهای نوپایی

وی اظهار کرد: «دانشگاه کرمان در مقایسه با دانشگاه تهران که آزمایشگاه‌های مجهزی داشت، نوپا بود. در واقع کرمان دانشسرای فنی آرشام بود که یک رشته فوق دیپلم برق داشت و تازه از سال ۵۸ پذیرش دانشجو را شروع کرده بودند تا بتوانند رشته مهندسی برق را راه‌اندازی کنند.» (دانشسرای فنی در سال ۵۸ به دانشگاه کرمان واگذار شد)

ارجمند افزود: «آن زمان تعداد زیادی از اساتید رفته بودند و همه اساتید هم مدرک دکترا نداشتند، تعداد زیادی فوق لیسانس بودند و با این شرایط دانشگاه‌ها را سرپا نگه داشته بودند.»

وی با بیان این که من جزو اولین فارغ‌التحصیلان دوره لیسانس برق

دانشکده فنی بخش مهندسی برق بودم، گفت: «کلاس‌های ما بالای ساختمان آموزشی (در دانشکده فنی و مهندسی فعلی) برگزار می‌شد و کلاس‌ها هنوز به علوم منتقل نشده بود. اواسط کار من، کلاس‌ها در پردیزه افضل پور دانشگاه باهنر برگزار می‌شد.»

ارجمند یادآور شد: «در کرمان خیلی از آزمایشگاه‌ها برگزار نمی‌شد و به جای آزمایشگاه یک درس ارائه می‌شد. من که شرایط و امکانات دانشگاه تهران را دیده بودم، بعد از تمام شدن تحصیلاتم در رشته کارشناسی برق، تقاضا دادم در بخش برق همکاری کنم و یک سری کارها را برای بخش برق انجام بدهم یا امکاناتی را فراهم کنم.»

آستین بالا زدن برای تجهیز آزمایشگاه‌ها

وی ادامه داد: «با توجه به این که دانشجوی درس خوانی بودم، زمانی که پیشنهادم را با آقای دکتر حاجی‌وندی رئیس بخش برق در میان گذاشتم، پذیرفتند و من از سال ۶۵، بعد از موافقت بخش، همکاری‌ام را با دانشگاه شروع کردم اما تا بهمن ماه که کارگزینی کارهای استخدام من را انجام دهد، بدون حقوق کار کردم.»

کارمند سابق دانشگاه باهنر کرمان خاطرنشان کرد: «پس از موافقت آقای دکتر حاجی‌وندی با پیشنهاد من برای کار در آزمایشگاه، بلافاصله پس از اتمام امتحاناتم به بخش برق مراجعه کردم. سالی در پشت بخش مکانیک که به سالن «بهری» مشهور بود و با توجه به بزرگ بودنش، گاهی امتحانات را در این سالن برگزار می‌کردند، در اختیار من گذاشته شد و قرار شد من وسایلی را که نیاز دارم از انبار دانشگاه بگیرم و اگر چیزی کمبود داشتم را درخواست بدهم که دانشگاه تهیه کند. با این شرایط کارم را شروع کردم و ۳ ماه تابستان را آنجا کار کردم تا آزمایشگاه‌ها برای ترم جدید در مهرماه آماده بشود.»

وی با بیان این که همکاری من با بخش برق در قالب آموزشی و ارائه سه آزمایشگاه بود، توضیح داد: «برگزاری آزمایشگاه تکنیک پارس، آزمایشگاه میکروپرسور

و آزمایشگاه الکترونیک ۳، به من واگذار شد که این آزمایشگاه‌ها جزو دروس اصلی بخش مهندسی برق است اما تا آن زمان ارائه نمی‌شدند.»

ارجمند افزود: «برای راه‌اندازی این آزمایشگاه‌ها، از دانشگاه‌های دیگر جزوه گرفتیم، وسایلی را که نداشتیم، خریداری کردیم و به مرور تجهیزات را تهیه کردیم و بالاخره آزمایشگاه برای دانشجویهای جدیدی که ورودی ۶۲ بودند و قرار بود در ترم جدید، واحد آزمایشگاه داشته باشند، آماده شد.»

وی خاطرنشان کرد: «بسیاری از دانشجویهای من که الان دکترای مشهوری در سطح ایران هستند مانند آقای دکتر زیدآبادی‌نژاد، جزو اولین سری دانشجویان دانشگاه بودند که این دروس آزمایشگاه را گذراندند.»

وی افزود: «از آن پس من مسئولیت ارائه دروس آزمایشگاهی، متصدی کار آزمایشگاه‌ها، آموزش دانشجویان و تهیه وسایل را برعهده گرفتم و این کار ۷ سال ادامه داشت.»

ارجمند گفت: «طی این مدت بخش برق، هر کاری که نیاز داشت به عهده من می‌گذاشت و من هیچ وقت نه نمی‌گفتم، حتی گاهی بعضی اساتید از من می‌خواستند که به جای آن‌ها، به عنوان مراقب سر جلسات امتحان حاضر شوم که قبول می‌کردم.»

عبادتی به نام تدریس و خدمت

وی ادامه داد: «بعد از ۷ سال نخست کار من در دانشگاه، یکی از اساتیدی که درس مدار منطقی را ارائه می‌کرد، از دانشگاه رفتند و بخش از من خواست با توجه به اینکه طی این مدت، آزمایشگاه مدار منطقی را آموزش می‌دادم، به جای آن استاد کلاس را برگزار کنم. این پیشنهاد بخش بعد از ارزشیابی از دانشجویها و بررسی مطالبی که من در آزمایشگاه‌ها ارائه می‌کردم به من داده شد؛ لازم است این توضیح را بدهم که من برای ارتقاء سطح دانش خودم، مرتب مطالعه داشتم و سعی می‌کردم در کلاس‌های مختلف شرکت کنم و آموزش ببینم.»

کارمند نمونه دانشگاه باهنر توضیح داد: «وقتی بخش از من خواست به دلیل کمبود استاد، در آن ترم تدریس مدار منطقی را برعهده بگیرم، پذیرفتم و تدریس را شروع کردم. آن زمان دانشجویانی که از دانشگاه‌های دیگر مانند دانشگاه تهران در کلاس‌های من حضور داشتند، عقیده داشتند جزوه من از کامل‌ترین جزوه‌های درس مدار منطقی است.»

وی خاطرنشان کرد: «آقای دکتر نظام‌آبادی‌پور، رئیس فعلی دانشگاه باهنر و یا آقای دکتر افروز از دانشجویهای من در زمان ارائه این درس بودند.»

ارجمند یادآور شد: «این مطالب را برای این می‌گویم تا کسانی که بعداً این‌ها را می‌خوانند بدانند در آن زمان حتی یک کامپیوتر در اتاق اساتید نبود. پیدا کردن یک میکروپروسور برای برگزاری آزمایشگاه با مشکلات زیاد همراه بود و برنامه‌ریزی برای ارائه دروس در دسرها زیاد داشت. مثل الان نبود که به راحتی برنامه‌ها را با موبایل دانلود می‌کنند، شاید تصور این موضوعات برای بچه‌های امروز قابل درک نباشد.»

وی توضیح داد: «من در خانواده‌ای بزرگ شدم که پدرم معتقد بود اگر در کاری که به عهده ما گذاشته شده، کم‌کاری کنیم و پول بگیریم این پول حرام است. ما در آن شرایط بزرگ شده بودیم و کار مثل عبادت برای من ارزش داشت.»

مسئولیت

برنامه‌ریزی کلاس‌ها و اساتید

ارجمند بیان کرد: «برای مدتی هم برنامه‌ریزی بخش را به من سپردند. آن زمان پرونده‌های دانشجویها در زمان ثبت‌نام و حذف و اضافه، باید دستی تکمیل می‌شد و آن‌ها را روی فرم‌های کاغذی می‌نوشتیم. این کارها به عهده من بود تا بعد که کامپیوتر آمد و مرکز انفورماتیک ایجاد شد.»

وی ادامه داد: «پس از آن هم کار برنامه‌ریزی بخش به عهده من بود و ساعت اساتید و زمان برگزاری کلاس‌ها را برنامه‌ریزی می‌کردم که در این مرحله هم کار من رضایت بخش بود.»

هم‌پیمان با رویای «افضل پور»

ارجمند در پاسخ به این سوال که: «دانشگاه به جز شغلی که به شما داد و حقوقی که بابت آن دریافت می‌کردید، به شما چه چیزی داد که از نظر خودتان خیلی بالارزش است و امروز از آن یاد می‌کنید؟» گفت: «دانشگاه به من حس مفید بودن را داد و باعث شد احساس کنم که می‌توانم کاری برای وطنم انجام بدهم.»

وی ادامه داد: «از طرف دیگر برای من خیلی بالارزش است که در آن شرایط توانستیم دانشگاه را پس از انقلاب و با مشکلاتی که بود، سر پا نگهداریم. وقتی دانشگاه تعطیل شد، سال ۵۹ جنگ شروع

دانشگاه شهید باهنر کرمان

وزارت مع‌العلمین دوره جایزه افضل پور

تیرماه ۱۴۰۵